

Sygn. akt III Kow.882/17el

POSTANOWIENIE

Dnia 14.07.2017r.

Sąd Okręgowy w Słupsku Wydział III Penitencjarny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SR Słupsk del. do SO Słupsk Małgorzata Myczka-Banach

Protokolant st. sekretarz sądowy Daria Staroń

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Słupsku J. K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Areszcie Śledczym w S. Oddział Zewnętrzny w U. wniosku **skazanego T. D. (D.) s. P.**

o zezwolenie na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego

na podstawie art.43 la § 1 pkt 1 i 2kkw oraz art.43 la § 3kkw

w zw. z art.43 le § 1kkw i art.43 lb kkw

postanawia:

1. **odmówić skazanemu T. D. (D.) s. P.** i J., ur. dnia (...) w S., **zezwoleń na odbycie kary zastępczej 107 dni pozbawienia wolności** orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego wS.z dnia 04.02.2015r., sygn. akt XIV K 824/14 za czyn z art.278§1kk, **poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego,**
2. zwolnić skazanego od wydatków należnych Skarbowi Państwa.

UZASADNIENIE

Skazany T. D. wystąpił z wnioskiem o udzielenie mu zezwolenia na odbycie w systemie dozoru elektronicznego kary zastępczej pozbawienia wolności, orzeczonej w sprawie sygn. akt XIV K 824/14 Sądu Rejonowego wS.. Uzasadnił go chęcią kontynuowania zatrudnienia w piekarni oraz dalszym leczeniem choroby skóry.

Zastępca Dyrektora Aresztu Śledczego w S. nie poparł wniosku skazanego o udzielenie zezwolenia na odbywanie kary w SDE.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art.43 la§1 pkt 1 i 2 k.k.w. zezwolenia na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego można udzielić wobec skazanego, któremu orzeczono karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą jednego roku, a nie zachodzą warunki przewidziane w art.64§2 Kodeksu karnego oraz jest to wystarczające dla osiągnięcia celów kary. Przepisy Ustawy stosuje się także do skazanego, wobec którego orzeczono zastępczą karę pozbawienia wolności za przestępstwo (art.43 lb k.k.w.).

Z opinii Dyrektora Aresztu Śledczego w S. z dnia 21.06.2017r. wynika, że T. D. od dnia 6.06.2017r. odbywa karę zastępczą 107 dni pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 04.02.2015r. w sprawie XIV K 824/14, za czyn z art.278§1kk.

Istotnym w sprawie jest fakt, że początkowo w powyższej sprawie Sąd orzekający wymierzył skazanemu, za przypisany czyn, karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Jednak, z uwagi na to, że skazany uchylał się od wykonywania

orzeczonej mu kary, postanowieniem z dnia 17.03.2017r. Sąd zamienił uprzednio orzeczoną karę ograniczenia wolności na zastępczą karę pozbawienia wolności.

To dowodzi, że skazany jest sprawcą niepoprawnym, który w sposób lekceważący odnosi się do nałożonych przez Sąd obowiązków, a orzeczona wobec skazanego kara o charakterze wolnościowym nie przyniosła oczekiwanego rezultatu. Także, co należy podkreślić, skazany nie jest sprawcą przypadkowym. Był uprzednio karany za czyn z art. 207§1kk w sprawie sygn. akt XIV K 145/13 Sądu Rejonowego w S.. Wówczas to orzeczono wobec niego karę ograniczenia wolności, którą z uwagi na uchylanie się od jej wykonania także zamieniono skazanemu na zastępczą karę pozbawienia wolności.

Z odpisu wyroku w sprawie sygn. akt XIV K 145/13 wynika, że skazany w okresie od miesiąca września 2012r. do dnia 21 stycznia 2013r. na terenie Zespołu Szkół (...) w S. przy ulicy (...) oraz na terenie miasta S. znęcał się psychicznie nad małoletnią K. J. poprzez wyzywanie słowami wulgarnymi i obelżywymi i poniżanie w otoczeniu zespołu klasowego, prezentowanie wulgarnych gestów oraz złośliwe chowanie przyborów niezbędnych do zajęć praktycznych. Niewątpliwie, zachowanie skazanego wobec pokrzywdzonej było rażąco naganne, a także rozciągnięte w czasie.

Uwzględnieniu wniosku o SDE sprzeciwiają się także ustalenia kuratora zamieszczone w opinii środowiskowej z dnia 19-20.06.2017r. Wynika z nich, że skazany uchylał się od wykonania orzeczonej mu kary ograniczenia wolności w sprawie sygn. akt XIV K 824/14. Przedstawiał wówczas zaświadczenia lekarskie informujące o niemożności wykonywania pracy fizycznej, tym niemniej świadczył pracę w piekarni na tzw. „nocki”. Również, w sprawie sygn. akt XIV K 145/13 skazany lekcewał nałożony przez Sąd obowiązek i unikał wykonania kary. Ujść uwadze Sądu nie może także fakt, że aktualnie wobec skazanego toczy się postępowanie karne w sprawie sygn. akt IIK 40/16 Sądu Okręgowego w S.w którym jest on oskarżony o czyn z art.258§2 k.k.

Zatem, w ocenie Sądu, dowody zgromadzone w tej sprawie nie dają podstawy do przyjęcia, że skazany po opuszczeniu zakładu karnego będzie zachowywać się poprawnie, a w szczególności nie naruszy więcej zasad porządku prawnego.

Skazanemu, który rozpoczął już odbywanie kary w zakładzie karnym, można udzielić zezwolenia na odbycie w systemie dozoru elektronicznego pozostałej części kary, jeżeli za udzieleniem zezwolenia przemawiają dotychczasowa postawa i zachowanie skazanego.

Dodać należy, że postawa skazanego w warunkach izolacji więziennej również nie uzasadnia uwzględnienia wniosku. Z opinii Dyrektora Aresztu Śledczego w S. wynika, że skazany nie korzystał z nagród regulaminowych, nie był także karany dyscyplinarnie. W relacjach ze współosadzonymi jest zgodny. W stosunku do przełożonych prezentuje regulaminową postawę. Nie deklaruje uczestnictwa w podkulturze przestępczej. Karę odbywa w jednostce penitencjarnej typu zamkniętego, w systemie zwykłym, nie wyraził zgody na odbywanie kary w systemie programowego oddziaływania. Zatem, skazany nie włączył się aktywnie w proces resocjalizacji.

W ocenie Sądu penitencjarnego skazany jedynie poprawnie poddał się karze, co należy do jego obowiązku. Nie jest to jednak wystarczające do uwzględnienia wniosku. Niczym szczególnym nie wyróżniająca się postawa skazanego w toku odbywania kary nie uzasadnia przyjęcia, że w jego osobowości doszło do trwałej, a zarazem pozytywnej zmiany uzasadniającej stwierdzenie, że w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego, a tym samym, iż cele kary zostały osiągnięte.

Zdaniem Sądu, mając na uwadze dotychczasowe zachowanie i postawę skazanego, w tym nieskuteczność orzekanych dwukrotnie kar o charakterze nieizolacyjnym, brak aktywności w procesie resocjalizacji należy bez wątpienia stwierdzić, iż dla osiągnięcia celów kary celowy jest dalszy pobyt skazanego w izolacji więziennej.

Zważywszy więc na powyższe okoliczności wniosek T. D. o udzielenie mu zezwolenia na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego należy uznać za bezzasadny.

Z tych też względów, postanowiono jak wyżej.

O kosztach postępowania przed sądem orzeczono na podstawie przepisu art. 626§1k.p.k. w zw. z art.624§1 k.p.k. w zw. z art. 1§2 k.k.w.